

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/427/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714203792
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714203792.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia, s. r. o., Karadžičova 8, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, advokátska kancelária so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti odporcovi: B. W., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XX, A., občan SR, za účasti Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, zast. advokátom JUDr. Petrom Masarovičom, AK so sídlom Park Angelinum 2, Košice, ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, o zaplatenie sumy 1.116,57 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 7C/28/2014 - 157 zo dňa 19. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu na účet jeho právneho zástupcu, vedený v Y., a.s., pobočka C., číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX náhradu trov odvolacieho konania v sume 69,80 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 1.116,57 eur spolu s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 1.116,57 eur od 9.10.2013 do zaplatenia z titulu nesplateného úveru, trovy konania, trovy právneho zastúpenia.

SLSP, a.s. ako právnická osoba na základe žiadosti odporcu zriadil v jeho prospech bežný účet číslo XXXXXXXXXX/XXXX a následne poskytla odporcovi úver vo forme povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na účte. Odporca si neplnil platobné povinnosti, prekročil limit povoleného prečerpania peňažných prostriedkov nad rámec povolenej sumy, čím došlo k nepovolenému prečerpaniu peňazí na účte odporcu v trvaní viac

Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.3.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „SLSP, a.s.“) a navrhovateľom ako postupníkom bola na navrhovateľa postúpená okrem iného i pohľadávka voči odporcom. Z obsahu špecifikácie odovzdanej pohľadávky súd zistil, že suma istiny 1.116,57 eur a ďalšie údaje sa viažu k číslu účtu XXXXXXXXXX a pôvodné číslo účtu bolo XXXXXXXXXX. SLSP, a.s. oznámila odporcovi postúpenie pohľadávky listom zo dňa 5.4.2013. Na základe nepovoleného prečerpania finančných

prostriedkov na účte odporcu navrhovateľ vyhlásil k 30.9.2013 mimoriadnu splatnosť pohľadávky z titulu nesplateného úveru evidovaného vo výške 1351,02 eur a zároveň vyzval odporcu na zaplatenie pohľadávky do 8.10.2013. Suma 1351,02 eur pozostávala z dlžnej istiny prečerpania 1.116,57 eur, úrokov 147,29 eur, poplatkov 87,16 eur. odporca neuhradil pohľadávku v určenej lehote, preto bol vyzvaný opakovane právnym zástupcom navrhovateľa na zaplatenie pohľadávky do 30.1.2014. odporca neuhradil pohľadávku ani len čiastočne, od 9.10.2013 je podľa navrhovateľa odporca v omeškaní so zaplatením sumy 1.116,57 eur s príslušenstvom. Predmetom konania bolo zaplatenie 1.116,57 eur spolu s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 1.116,57 eur od 9.10.2013 do zaplatenia z titulu nesplateného úveru.

Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplynulo, že obchodná spoločnosť SLSP, a.s. na žiadosť odporcu zriadila dňa 8.9.2003 pre neho bežný účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX . SLSP, a.s. ako veriteľ a odporca ako dlžník uzavreli dňa 12.12.2007 Zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby, na základe ktorej zmluvy SLSP, a.s. poskytla odporcovi povolené prečerpanie. SLSP, a.s. oznámil listom z 23.7.2008 odporcovi zmenu povoleného prečerpania, v rámci ktorého uviedol novú výšku povoleného prečerpania: 30.000 Sk a výšku úrokovej sadzby 15,10 % ročne. Dňa 28.3.2013 uzavreli obchodná spoločnosť SLSP, a.s. ako postupca a navrhovateľ ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej zmluvy o postúpení pohľadávok bolo mimo iného i postúpenie peňažnej pohľadávky vo výške 1.351,02 eur voči odporcovi. Posudzovaný právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zákona č. 281/2001 Z. z.), keďže SLSP, a.s. vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a odporca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 1.116,57 eura s príslušenstvom, ktorá suma podľa navrhovateľa predstavovala zostatok nesplateného úveru získaného povoleným prečerpaním sumy 995,82 eur a čerpaním nad rámec povoleného prečerpania vo výške 120,75 eur. Vedľajší účastník na strane odporcu namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa dôvodiť, že obchodná spoločnosť SLSP, a.s. nemôže postúpiť navrhovateľovi tzv. živý úver a navrhovateľ v konaní nepredložil žiaden relevantný doklad, že úverový vzťah s odporcom bol ukončený pred postúpením pohľadávky na navrhovateľa. Navrhovateľ odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 28.3.2013 s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s., ktorú zmluvu o postúpení pohľadávok považoval za platnú. Splnenie podmienky vyzvať odporcu na splatenie dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky preukazoval „Oznámením SLSP, a.s. pre odporcu z 25.11.2011 o začatí výkonu mandátnej činnosti“, ktorú listinu predložil na výzvu súdu preukázať, či SLSP, a.s. pred postúpením vyzval odporcu na zaplatenie a splnenie podmienky podľa 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd predmetné Oznámenie z 25.11.2011 nepovažuje za „písomnú výzvu podľa 92 ods. 8 zákona o bankách“ odporcovi na splnenie, lebo z jeho obsahu jasne vyplýva len oznam, kto bude mať na starosti správu a vymáhanie. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovu postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie. V súdenom spore navrhovateľ uzavrel dňa 28.3.2013 Zmluvu o postúpení pohľadávok s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s. V zmysle § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže banka (postupca) v prejednávanej veci postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi (odporcovi), ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. V konaní však nebolo preukázané, napriek márnemu poučení podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, že by obchodná spoločnosť SLSP, a.s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne odporcu na splnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru, táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Navyše podľa navrhovateľa konečná splatnosť úveru nastala dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle jeho oznámenia z 1.10.2013, avšak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená už dňa 28.3.2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v sume

1.351,02 eura z obchodnej spoločnosti SLSP, a.s. na navrhovateľa. Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Účastník konania, ktorý je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od odporcu uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako navrhovateľ. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom bolo neplatné. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd návrh voči odporcovi zamietol. Súd rozhodol o trovách konania pri navrhovateľovi a vedľajšom účastníkovi na strane odporcu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vo veci plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v priznané trovy právneho zastúpenia vo výške 688,52 eur pozostáva z: 1/ 3 x odmena za úkon právnej služby 61,41 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie, účasť na pojednávaní); 2/ 3 x režijný paušál a to v r. 2014: 2 x 8,04 eur + v r. 2015: 1 x 8,39 eur; 3/ náhrada za strata času podľa § 17 ods. 1 cit. vyhlášky za 20 polhodín (dĺžka cesty 2 x 4 hod. 45 min) x 13,98 eur = 279,60 eur; 4/ náhrada cestovných výdavkov pri ceste na pojednávanie na trase Košice - Skalica a späť. 2 x 419 km = 838 km autom zn. Citroen C4 1,6 HDi pri spotrebe 4,7l/100 km a cene PHM: 1,19 eur/liter. Číže spotreba PHM : 838 km/100 x 4,7 x 1,19 = 46,87 eur + amortizácia: 838 km x 0,183 eur = 153,35 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p. v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd na základe ust. § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zmenil tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi istinu 1.116,57 eur, úrok z omeškania vo výške 8,50 % p.a. zo sumy 1.116,57 eur od 9.10.2013 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania titulom zaplatených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia, to všetko v lehote do troch dní od napadnutia právoplatnosti rozsudku. Na náhradu trov konania žiadal popri odporcovi zaviazat aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu, nakoľko tento má podľa ust. § 93 ods. 4 O.s.p. rovnaké povinnosti ako účastník, na ktorého strane vystupuje. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, podporne poukázal na rozhodnutie NS SR 4Obo/210/2001 zo dňa 11.6.2003. Sám ich právny predchodca deklaroval postúpenie pohľadávky v oznámení, ktoré adresoval odporcovi. Z napadnutého rozhodnutia je preukázané, že súd I. stupňa použil nesprávny, výlučne len prísne textuálno-jazykový výklad ust. § 92 ods. 8 o bankách. Okrem jazykového výkladu je nevyhnutné pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (Nález Ústavného súdu SR z 3. júla 2008, sp. zn. I. ÚS 242/07). V tomto konaní súdu I. stupňa predložili písomné oznámenie predchodcu o postúpení žalovanej pohľadávky. Samotné splnenie notifikačnej povinnosti právneho predchodcu vyvolalo vo vzťahu k odporcovi účinky platné postúpenia žalovanej pohľadávky (uznesenie Najvyššieho soudu ČR sp. zn. 31Cdo/1328/2007, uznesenie Najvyššieho soudu ČR sp. zn. 23Cdo/3002/2009 zo dňa 28.4.2011, rozhodnutie Najvyššieho soudu SR 4Obo/210/2001 zo dňa 11.6.2003). Súdu I. stupňa predložili aj oznámenie právneho predchodcu o zverení žalovanej pohľadávky do mandátnej správy tretiemu subjektu, ktorý predmetnú pohľadávku vymáhal mimosúdne. Pokiaľ súd I. stupňa mal pochybnosti o aktívnej legitímácii z dôvodu striktného prísneho jazykového výkladu ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, nič mu nebránilo vyzvať ich právneho predchodcu, resp. mandatára na predloženie výzvy na úhradu dlhu adresovanej žalovanému pred postúpením žalovanej pohľadávky. Súdu I. stupňa musí byť z úradnej činnosti známe, že právny predchodca vykonával mimosúdne aktivity smerujúce k uspokojeniu pohľadávky, čo v konečnom dôsledku odporca ani nerozporoval. Okrem vyššie uvedených skutočností považujú za potrebné uviesť, že ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách zakladá povinnosť banke ako postupcovi pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať klienta na zaplatenie záväzku, so zaplatením ktorého

je v omeškaní. Pre prípad, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa v zamietavej časti potvrdí ako vecne správne, týmto odvolaním napáda aj výrok rozhodnutia súdu I. stupňa, ktorým ich zaviazal na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. S týmto rozhodnutím súdu I. stupňa nesúhlasia. Z povahy inštitútu vedľajšieho účastníka plynie, že jeho účelom je „pomoc“ niektorému z účastníkov sporového konania. Vedľajší účastník v tomto spore je združením podľa ust. § 25 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Toto združenie môže na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa. Podmienkou, ktorá sa vyžaduje pre zápis združenia je okrem iného aj jeho aktívne pôsobenie v oblasti ochrany spotrebiteľov po dobu najmenej 2 rokov. Z uvedeného vyplýva, že účelom združenia na ochranu spotrebiteľa je vo všeobecnosti aktívna ochrana spotrebiteľov, a to aj v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Združenie ako vedľajší účastník je zo svojej podstaty subjektom práva, ktorý je odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľov, z tohto dôvodu ďalšie odborné zastúpenie advokátom nie je možné charakterizovať ako účelné. O trovách konania súd I. stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p.. Úspešnejší účastník v spore má nárok len na trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V tejto právnej veci s poukazom na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného v čase vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej bol súd povinný prihliadať na akékoľvek oslabenie nároku dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy ex offo, pričom pre rozhodovanie rozsudkom je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. Rešpektujúc zásadu „iura novit curia“ nemôže sa jednať a ani sa nejedná o trovy potrebné na účelné bránenie práva na strane vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, nakoľko súd I. stupňa bol povinný z úradnej povinnosti prihliadnúť na oslobodenie nároku žalobcu. Vedľajší účastník na strane žalovaného neuviedol žiadne iné skutočnosti ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré viedli súd I. stupňa k napadnutému rozhodnutiu a ktoré bol povinný súd I. stupňa zistiť sám z úradnej moci. Vedľajší účastník na strane žalovaného tak svojim konaním nijako neprispel k meritornému rozhodnutiu, z toho dôvodu nie je možné hovoriť o účelne uplatnených trovách právneho konania vedľajším účastníkom na strane žalovaného. Odkázal na Nález Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. II ÚS 78/2003, III ÚS 192/2009, rozhodnutie KS Košice sp. zn. 5Co/142/2013 zo dňa 22.8.2013, rozhodnutie KS Bratislava sp. zn. 2Co/44/2014 zo dňa 31.1.2014, uznesenie NS SR sp. zn. 7MCdo/1/2014, uznesenie KS Košice sp. zn. 5Co/465/2013, uznesenie KS Banská Bystrica sp. zn. 17Co/91/2012, uznesenie KS Bratislava sp. zn. 3Cob/259/2011, uznesenie KS Nitra sp. zn. 8Co/207/2014, uznesenie KS Košice sp. zn. 5Co/15/2014, uznesenie KS Prešov sp. zn. 12Co/69/2013. Taktiež odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/5/2013, ktorý sa vyjadril k neúčelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia v prípadoch zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom a vznosení formulárového podania, ktoré ako musí byť známe aj súdu I. stupňa vedľajší účastník podáva v každom konaní, do ktorého vstúpi bez oboznámenia sa s meritom veci. Správnym procesným postupom mal súd I. stupňa o trovách konaniach vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporcu rozhodnúť podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznať. Proti odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu si uplatňujú náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v konaní pred súdom I. stupňa, za zaplatený súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia za päť úkonov právnej pomoci podľa § 13a ods. 1 písm. a), c) vyhlášky MS SR 655/2004 Z. z. (prevzatie a príprava zastúpenia, predžalobná výzva, žalobný návrh, vyjadrenie zo dňa 10.12.2014, odvolanie) v sume (5 x 61,41 eur + 4 x 8,04 eur /režijný paušál pre rok 2014/ + 1 x 8,39 eur /režijný paušál pre rok 2015/ * 20 % DPH = 417,12 eur.

Vedľajší účastník elektronickým podaním zo dňa 18.11.2014, potom ako vstúpil do konania na strane žalovaného spotrebiteľa, podal vo veci na základe súdom doručených listinných dôkazov na vec sa vzťahujúcich, kvalifikované a konkretizované vyjadrenie, v ktorom namietol aktívnu procesnú legitimáciu navrhovateľa, poukazujúc na ním predložené listinné dôkazy a uznesenie KS Prešov č. k. 6Co/119/2013 zo dňa 29.5.2014 ako aj rozsudok OS Svidník č. k. 5C/37/2014 zo dňa 24.10.2014, kde súdy konštatovali, že postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt sa musí okrem § 524 a nasl. OZ riadiť aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z navrhovateľom predložených listinných dôkazov nevyplývalo a nebolo ním v konaní preukázané, že jeho právny predchodca postupoval pred postúpením pohľadávky navrhovateľovi v súlade s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Na základe vyššie uvedeného vedľajší účastník namietol absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 39 OZ a teda následne aktívnu procesnú legitimáciu navrhovateľa, nakoľko z neplatného právneho úkonu nemožno odvodzovať žiadne práva. Odvolanie voči rozsudku OS Skalica č. k. 7C/28/2014 zo dňa 19.3.2015, ktorým súd návrh zamietol žalobca odôvodnil tým, že prvostupňový súd nesprávne

gramaticky vyložil ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách bez zreteľa na ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Zároveň žalobca napadol svojim odvolaním aj trovy konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, na zaplatenie ktorých bol prvostupňovým súdom predmetným rozsudkom zaviazaný, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, ktoré považuje za neúčelné vo vzťahu k povahe a účelu združenia, ktoré by podľa názoru žalobcu malo byť schopné, vychádzajúc z podstaty jeho existencie, poskytnúť spotrebiteľovi právnu pomoc v spotrebiteľských veciach. Navrhovateľ v zastúpení advokátom mal možnosť do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd ukončil dokazovanie za skončené predložiť všetky dôkazy, pričom dôkazy a skutočnosti uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O.s.p.. Navrhovateľ opäť vo svojom stanovisku len konštatuje, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s., oznámila odporcovi postúpenie pohľadávok, čím je daná jeho aktívna procesná legitimácia, pričom ku skutočnosti, že Slovenská sporiteľňa, a.s., ako bankový subjekt nepostupovala v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda neplatne postúpila pohľadávku zo živého úveru na navrhovateľa sa logicky vôbec nevyjadruje. V konaní, v ktorom prvostupňový súd ukončil dokazovanie, navrhovateľ vo veci nepredložil dôkaz o tom, že by zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., došlo k vyhláseniu splatnosti úveru, resp. jednotlivých splátok a tento písomný prejav vôle bol zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., zaslaný na poštovú prepravu a doručený odporcovi a teda, že by sa dostal do faktickej dispozičnej sféry odporcu, čo je nevyhnutnou zákonnou náležitosťou na platné postúpenie pohľadávky bankovým subjektom na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Navrhovateľ v konaní nepredložil písomný dôkaz o existencii konkretizovanej výzvy, ktorou by jeho právny predchodca vyzval odporcu na okamžité splatenie úveru a logicky teda nebol schopný v konaní preukázať ani zaslanie takejto výzvy na poštovú prepravu a jej doručenie odporcovi. Vo vzťahu k účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka poukazuje na čl. 47 Ústavy SR a ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v zmysle, ktorého má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda aj právo dať sa zastúpiť advokátom v súlade s § 24 a § 25 ods. 1 O.s.p., realizujúc tak ústavné právo na právnu pomoc pred súdmi. Vedľajší účastník konania zároveň poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ v zastúpení svojho advokáta si v tomto konaní uplatnil už v samotnom žalobnom návrhu nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a pokladal vyčíslenú náhradu svojich trov za odôvodnenú, a to aj napriek tomu, že jeho žalobný bol jedným z mnohých jeho totožných návrhov, ktoré majú formulárový charakter. Naopak právny zástupca vedľajšieho účastníka musel podrobne žalobný návrh ako aj jeho prílohy preštudovať, posúdiť a následne podať v tejto konkrétnej veci kvalifikované vyjadrenie. Podanie (vyjadrenie) vedľajšieho účastníka nie je všeobecné, nemá formulárový charakter, ale konkrétne a individuálne sa vyjadruje k žalobnému návrhu navrhovateľa. Vedľajší účastník svojou činnosťou napĺňa ciele politiky EÚ v oblasti ochrany práv spotrebiteľov (čl. 169 Lisabonskej zmluvy, čl. 38 Charty základných práv EÚ, príslušnosť smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ ako aj vnútroštátnu právnu úpravu o ochrane spotrebiteľov). V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 279/09, združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania. Poukazuje taktiež na nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 2257/08 zo dňa 7.7.2009, v ktorom ústavný súd uviedol, že vzhľadom k ústavnému rozmeru práva na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom pojmu „účelný“ vymedzovať kategórie subjektov, ktoré by mali z hľadiska právneho odlišné postavenie a tak im de facto nemožno právo na náhradu trov konania uprieť a z hľadiska ostatných subjektov ich diskriminovať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Skalica č. k. 7C/28/2014 zo dňa 19.3.2015 potvrdil a zároveň zaviazal žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy odvolacieho konania v sume 69,80 eur v zmysle ich písomného vyčíslenia, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka konania na strane odporcu Mgr. Petra Masaroviča, advokáta, so sídlom Park Angelinum č. 2, Košice, do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p..

Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.3.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „SLSP, a.s.“) a navrhovateľom ako postupníkom bola na navrhovateľa postúpená okrem iného i pohľadávka voči odporcom. Z obsahu špecifikácie odovzdanej pohľadávky súd zistil, že suma istiny 1.116,57 eur a ďalšie údaje sa viažu k číslu účtu XXXXXXXXXXXX a pôvodné číslo účtu bolo XXXXXXXXXXXX. SLSP, a.s. oznámila odporcovi postúpenie pohľadávky listom zo dňa 5.4.2013. Na základe nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na účte odporcu navrhovateľ vyhlásil k 30.9.2013 mimoriadnu splatnosť pohľadávky z titulu nesplateného úveru evidovaného vo výške 1.351,02 eur a zároveň vyzval odporcu na zaplatenie pohľadávky do 8.10.2013. Suma 1.351,02 eur pozostávala z dlžnej istiny prečerpania 1.116,57 eur, úrokov 147,29 eur, poplatkov 87,16 eur. odporca neuhradil pohľadávku v určenej lehote, preto bol vyzvaný opakovane právnym zástupcom navrhovateľa na zaplatenie pohľadávky do 30.1.2014. odporca neuhradil pohľadávku ani len čiastočne, od 9.10.2013 je podľa navrhovateľa odporca v omeškaní so zaplatením sumy 1.116,57 eur s príslušenstvom. Z obsahu oznámenia SLSP, a.s. o postúpení pohľadávky z 5.4.2013 mal súd preukázané, že v oznámení sa uvádza ako číslo účtu odporcu: XXXXXXXXXXXX. Z obsahu oznámenia navrhovateľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 1.10.2013 mal súd preukázané, že splatnosť sa týka prečerpania na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Takéto číslo účtu uviedol aj právny zástupca navrhovateľa v predžalobnej výzve z 23.1.2014.

Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o splátkovom úvere boli Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), podľa ktorých bodu 8.4. písm. a) ak dôjde k akémukoľvek porušeniu (č. I. 14.2) banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 5.4.2013 vyplýva, že veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) oznámil odporcovi, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/CE uzatvorenej dňa 28.3.2013, postúpila svoju pohľadávku voči dlžníkovi vo výške 1.351,02 eur spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o.. Zásielka o doručovaní oznámenia o postúpení pohľadávky nie je pripojená v kópii.

Slovenská sporiteľňa a.s. listom zo dňa 1.10.2013, pod č. 3705916 odporcovi oznámila, že dňom 30.9.2013 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru. Na preukázanie zaslania tohto oznámenia, navrhovateľ pripojil kópiu doručky pod č. 3705916 v kópii, s poznámkou, že bola uložená, odberná lehota končila 21.10.2013, a po uplynutí lehoty nebola zásielka vyzdvihnutá.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa.

Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/192/2004).

Súd prvého stupňa zároveň dospel k správne záveru, že v danom prípade sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitímáciu, keď síce predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.3.2013, nepreukázal však splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. voči odporcovi ako dlžníkovi.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade využila a navrhovateľovi postúpila pohľadávku potom ako vyhlásila mimoriadnu splatnosť. Doručenie výzvy, ktorá má predchádzať k zosplatneniu úveru, však nepreukázala. Pokiaľ, ale banka nevyzvala dlžníka k splneniu omeškaných pohľadávok, nebola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol odporca v omeškaní.

Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu navrhovateľovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 28.03.2013 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ (pre rozpor so zákonom).

Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na

uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Obč. zák. účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Obč. zák. ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Obč. zák. nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postúpeniu bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák., ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z toho vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že navrhovateľ nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči odporcovi postúpená naňho (28.03.2013), boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90-dňového omeškania, nebolo však dokázané, že by bol odporca aj písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Navrhovateľ tak nedokázal, že pohľadávka voči odporcovi bola v čase jej postúpenia na navrhovateľa spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že navrhovateľ je oprávnený pohľadávku voči odporcovi uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že navrhovateľ nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý z tohto dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonával bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6Cdo/51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6Cdo/153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Súd rozhodol o trovách konania pri navrhovateľovi a vedľajšom účastníkovi na strane odporcu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vo veci plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v priznané trovy právneho zastúpenia vo výške 688, 52 eur pozostáva z: 1/ 3 x odmena za úkon právnej služby 61,41 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie, účasť na pojednávaní); 2/ 3 x režírný paušál a to v r. 2014: 2 x 8,04 eur + v r. 2015: 1 x 8,39 eur; 3/ náhrada za strata času podľa § 17 ods. 1 cit. vyhlášky za 20

polhodín (dĺžka cesty 2 x 4 hod. 45 min) x 13,98 eur = 279,60 eur; 4/ náhrada cestovných výdavkov pri ceste na pojednávanie na trase Košice - Skalica a späť. 2 x 419 km = 838 km autom zn. Citroen C4 1,6 HDi pri spotrebe 4,7l/100 km a cene PHM: 1,19 eur/liter. Čiže spotreba PHM : 838 km/100 x 4,7 x 1,19 = 46,87 eur + amortizácia: 838 km x 0,183 eur = 153,35 eur.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom podaní doručenom súdu 18.11.2014 namietal aktívnu legitimitáciu navrhovateľa. Poukázal na to, že navrhovateľ ako postupník v oznámení pre odporcu zo dňa 1.10.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Je toho názoru, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom podlieha právnej úprave v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov. Právny zástupca považuje vyhlásenie navrhovateľa o mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné, za nekalú obchodnú praktiku, lebo navrhovateľ nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách. Z toho mu vyplýva, že navrhovateľ nemôže spravovať takzvaný živý úver, ani vyhlasovať mimoriadnu splatnosť úveru odvolávajúci sa na uznesenie KS Prešov č. k. 6Co/119/2013 z 29.5.2014, rozsudok OS Svidník č. k. 5C/37/2014 z 24.10.2014. Je toho názoru, že banka nemôže postúpiť nebankovej spoločnosti tzv. živý úver ale len pohľadávky z ukončeného úveru formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti sa odvolal na § 9 ods. 1 Zákona o bankách, podľa ktorého bankové povolenie sa udeľuje na dobu neurčitú a nie je prevoditeľné na inú osobu, neprechádza ani na právneho nástupcu. Nakoľko navrhovateľ nie je držiteľom bankového povolenia, nemá ani oprávnenie spravovať živé bankové úvery, čo je súčasťou bankovej činnosti. Z týchto dôvodov považuje postúpenie pohľadávky z neukončeného bankového úveru postupcom (SLSP, a.s.) na navrhovateľa ako postupníka za neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Ďalej sa vyjadril k tomu, že predmetom postúpenia z banky na nebankovku môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená podmienka, že bank písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškani nepretržite 90 dní. Podľa jeho názoru právny predchodca navrhovateľa nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Z týchto dôvodov žiadal zamietnuť návrh.

Vedľajší účastník namietal nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie navrhovateľa dôvodiac, že obchodná spoločnosť SLSP, a.s. nemôže postúpiť navrhovateľovi tzv. živý úver a navrhovateľ v konaní nepredložil žiaden relevantný doklad, že úverový vzťah s odporcom bol ukončený pred postúpením pohľadávky na navrhovateľa. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie. Vecná legitimitácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Navrhovateľ odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 28.3.2013 s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s., ktorú zmluvu o postúpení pohľadávok považoval za platnú. Splnenie podmienky vyzvať odporcu na splatenie dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky preukazoval „Oznámením SLSP, a.s. pre odporcu z 25.11.2011 o začatí výkonu mandátnej činnosti“, ktorú listinu predložil na výzvu súdu preukázať, či SLSP, a.s. pred postúpením vyzval odporcu na zaplatenie a splnenie podmienky podľa 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd predmetné Oznámenie z 25.11.2011 nepovažoval za „písomnú výzvu podľa 92 ods. 8 zákona o bankách“ odporcovi na splnenie, lebo z jeho obsahu jasne vyplýva len oznam, kto bude mať na starosti správu a vymáhanie.

V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania a preto podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v uplatnenej výške v sume 69,80 eur (za jeden úkon - vyjadrenie k odvolaniu § 10 ods. 1 adv. tar. - 61,41 plus režijný paušál - § 16 ods. 3 adv. tar. 8, 39 eur) za použitia ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tieto trovy odvolací súd priznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.